

Na sveti večer.

Zvonjenje plava nad Ljubljano,
in nad zvonjenjem plava duh blodeč;
zanj jasic ni, zanj ni pastirčkov,
zanj ni na smrečici prižganih sveč.

Popotnik je brez domovanja,
ki odpočiva se le malokdaj;
le v mrazu trepetaje sanja,
z zaprtimi očmi le gleda raj.

Ko vrh hrastov zaspi šumečih,
ga vzdrami črni grom iz sanj svetlih,
in okrog tvojih oken družī
z viharjem se njegov obupni vzdih.

Ne moreš spati — in po prstih
pritavaš, angelj plahi, do gardin . . .
Kaj trepetaš, kaj vidiš me, devotka,
kak te pozdravljam mračno iz temin?

A danes — božič je na Kranjskem.
In krog zvonikov plava bedni duh,
zvoniki se treso in ž njimi
se trese naokrog polnočni vzduh.

Duh sili tja, tja k božjim hramom,
— ah, tudi on je bil nekdanj kristjan! —
duh sili tja — zvonjenje sveto
podī ga kot deroča reka stran.

Da bil bi tam, tam pod zvonjenjem,
tam sredi množice, tam kjer si ti —
od zgoraj Bog vam z glasom zvona
zapovedi mogočne govori . . .

Zakrohota se in zajoče —
ne more, noče več skesan nazaj —
a danes božič je na Kranjskem,
in tudi on je bil kristjan nekdanj.

Oton Zupančič.

